

עשרה בטבת

Tenth of Tevet Fast:

Topic discussions:

- What is Asara b'tevet?
- Why do we fast?
- Why do we fast even if it falls out on Friday? Why is it not pushed off?

It is viewed as the beginning of the chain of events that culminated with the destruction of the Temple and the subsequent exiles, something that we have never fully recovered from, because even when the Second Temple was finally built, it never returned to its full glory.

עשרה בטבת הוא יום תענית ציבור, מפני שביום זה החל נבוכדנצר מלך בבל במצור על ירושלים, וכמ"ש (מלכים ב' פרק כה' א'-ד') וַיְהִי בִשְׁנַת הַתְּשִׁיעִית לְמְלְכוֹ, בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי, בֶּעְשׂוֹר לַחֹדֶשׁ, בָּא נְבֻכַּדְנָאצֵר מֶלֶךְ בָּבֶל, הוּא וְכָל חֵילוֹ, עַל יְרוּשָׁלַם וַיִּחַן עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עֶלֶיהָ דְּיֵק סְבִיב; וַמָּבֹא הָעִיר בַּמְצוֹר עַד עִשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה שְׁנָה לַמֶּלֶךְ צִדְקָיָהוּ. בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ - וַיָּחֲזַק הָרָעָב בָּעִיר וְלֹא הָיָה לֶחֶם לְעַם הָאָרֶץ; וַתִּבְּקַע הָעִיר וגו' ". ולכך חייבים להתענות בו (שו"ע או"ח סי' תקמט' סעי' א').

ביום עשירי לחודש טבת, סמך מלך בבל על ירושלים כדי להחריבה, כמו שנאמר בספר יחזקאל (פרק כד) "וַיְהִי דְבַר ה' אֵלִי בַּשָּׁנָה הַתְּשִּׁיעִית בַּחֹדֶשׁ הַעֲשִּׂירִי (הוא חודש טבת) בֶּעָשׁוֹר לַחֹדֶשׁ לֵאמֹר, בֶּן אָדְם! כתוב לְךָ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה, סְמַךְ מֶלֶךְ בָּכֶל אֶל יְרוּשְׁלַם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה."

On the tenth day of the month of Tevet, the King of Babylon surrounded the city of Jerusalem with the intention to destroy it, as the verse in Yechezkel (Chapter 24) states: "The word of Hashem came unto me on the tenth month (Tevet) of the ninth year on the tenth day of the month saying, 'Son of man, write for yourself the name of this day, the essence of this very day, for on the essence of this day did the King of Babylon besiege Jerusalem.'"

'And it was in the ninth year of his reign, in the tenth month, in the tenth (day) of the month, that Nebuchadnezzar, King of Babylon came, he and all his hosts, upon Yerushalayim, and he encamped upon it and built forts around it. And the city came under siege till the eleventh year of King Tzidkiyahu. On the ninth of the month famine was intense in the city, the people had no bread, and the city was breached.' (Second Melachim 25).

We see then, that the tenth of Tevet – on which the siege of Yerushalayim began, was the beginning of the whole chain of calamities which finally ended with the destruction of the Beit HaMikdash.

Jerusalem Surrounded

For years, G-d had sent His prophets to warn Israel about the impending destruction of <u>Jerusalem</u> and the Holy Temple if they didn't mend their ways. But they derided the holy men as bearers of "false prophecies of doom," bent on demoralizing the nation. They even went so far as to kill one of the prophets.

Then it finally happened. On the 10th day of the Jewish month of Tevet, in the year 3336 from Creation (425 BCE), the armies of the Babylonian emperor Nebuchadnezzar laid siege to Jerusalem.¹

Ever patient, Hashem delayed the destruction to give the Jews yet another chance to repent. He repeatedly sent the prophet Jeremiah to admonish His nation, but they foolishly had him imprisoned. Thus, 30 months later, on Tamuz 9 (or 17, the very date the walls would be breached when the Second Temple was destroyed), 3338, the city walls were breached, and on <u>9 Av</u> of that year the Holy Temple was destroyed and the Jewish people were exiled.

The <u>10th of Tevet</u> also commemorates two tragic events that occurred close to that date, which were incorporated into the <u>Selichot</u> of 10 Tevet.

8 Tevet: Translating the Torah Into Greek

Around 2,300 years ago, the Greek-Egyptian emperor Ptolemy ordered the Jewish sages to render the Torah into Greek on two separate occasions. The first time, he had five scholars carry out the translation together. The second time, he assembled 72 scholars, isolated them in separate rooms, and had them prepare their own simultaneous Greek translations.

מ. תורה אור השלם

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

מסורת הש"ם

בראשית א כו אשר עשה:

בראשית כ כ 9. הָבָה נַרְדָה וְנָבְלָה שָם שְּׁבְּתָם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמִעוּ אִישׁ שִׁפָּת רְעָהוּ: בראשית יא ז

לאמר אחרי בלתי היתה בראשית יח יב

איש וברצנם על החמר וישב ארצה מצרים ויקח משה את מַטָּה הָאֵלֹהִים בְּיָרוּ:

ויוברוו וברוים שלמים ליי פרים: 15. וְאֶל אֲצִילִי בְּנֵי יִשְׂרָאַל לא שְׁלַח יְרוּ וְיַחֲװּ אָת הָאֵלֹהִים ויאכלו וישתו: שמות כד יא

ההוא בשאר ספרים ב| ול׳יסודס סים. הַרֹמֵשׁ עַל הָאָרַץ: וקשה דהא בפרק כל כתבי (שנת דף וקשה דהם כעות על היא נין השביעי מלאבתו אשר קעו: ושם) אמר רב אשי (ג') אין נין השביעי מלאבתו אשר ספרים למגילה אלא שהספרים השביעי מבל מלאבתו נכתבין בכל לשון ומגילה לריך אשורית בספר ובדיו אלמא דבשאר ספרים לא לריך אשורית וספר ודיו ואם כן 8. וְבְּר וְנְקַבְה בְּרְאִם כח כריך השורית הספר הייו הסס כן הייבוד אתם ויקרא את היקרא את היים איני מנח ליה לרב לשי לומר דרי יהודה שנים אדם ביום מחמיר ומלריך כולי הסי והם לא הבראם: בראשית הב אשכח התם שום תנא דפליג עליה וי"ל דההיא דכל כתבי (ג"ז שם) מיירי לענין הצלה מפני הדליקה דווקא והכי קאמר בשאר ספרים יש להצילם 10. ומצחק שרה בקרבה חש"ג דנכתבין בכל לשון שהרי יש לי שִנְה וְאוֹנִי וְשָּׁי בהן כמה שמות קדושים אבל במגילה שאין כה שום אוכרה אין להצילה 11. בסדם אל הבא אלא אם כן כתובה כהלכתה והכא בבדי בי באפם הרגו מיירי להכשיר לקרות בהן:

אלהים כרא בראשית. פ"ה שור בראשית מטו את 12 היקח משה את שאם כתכו בראשית אשתו ואת בניו וירבבם ברא היו אומרים בראשית שם הוא ושתי רשויות הן וקשה שהרי ברחשית אין שם כלל אלא בתחלה ועוד

להזכיר הבורא בתחילה ואם כן אלו כתבו בראשית קודם היה אומר שלשים שנה האביב במצרים בתכו הבורא במצרים בתכו במצרים היה אומר במצרים משום היב במצרים משום הכי הפכו לו: על בושא אדם. פן יאמר להם וכי לא היה לו למשה רבם סום או גמר: (מאל) אמשושי בני ישראל. וקשה ישראל הצלו עלת את בערי בני מושראל. וקשה המצרי בני ישראל. וקשה המצרי בני שראל. וקשה אומר לה כבני לי שראל לה מצרי לי מצרים של המצרי בני מודראל. וקשה המצרי בני ישראל. וקשה המצרים בני ישראל. וקשה המצרים בני ישראל לה כבני לי שלא הצלו מצרים בני ישראל. וקשה המצרים בני ישראל בו מצרים בני ישראל הצלו מצרים בני ישראל בו מצרים בני ישראל. וקשה המצרים בני ישראל בו מצרים בני מצרים בני ישראל בו מצרים בני ישראל בו מצרים בני אמאי לא כתבו לו וישלח את אנילי בני ישראל כדכתיב בסמוך והוי לשון גדולה ויש לומר לפי שלא רצו לשקר ולכך כתבו לו זאטוטי

יונית ותניא א"ר יהודה אף כשהתירו רבותינו יונית לא התירו אלא בספר תורה ומשום מעשה דתלמי המלך (4) דתניא יימעשה בתלמי המלך שכינם שבעים ושנים זקנים והכניםן בשבעים ושנים בתים ולא גילה להם על כנהמות ולא הקפיד (0) על הנהמות: מה כינסן ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם כתבו לי תורת משה רבכם נתן הקב"ה בלב כל אחד ואחד עצה והסכימו כולן לדעת אחת ייוכתבו לו יאלהים ברא בראשית אעשה אדם בצלם ובדמות יויכל ביום הששי וישבות ביום השביעי יזכר ונקבה כתוך שנות האכות אלא שמנה הכתונ בראו ולא כתבו בראם יהבה ארדה ואבלה מיום שנגזרה גזירת גלות מלרים בין שם שפתם ייותצחק שרה בקרוביה ייכי באפם הרגו שור וברצונם עקרו אבום שנה ומשנולד ילחק עד שילאו ישראל יוויקח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם על נושא בני אדם ייומושב בני ישראל אשר ישכו במצרים יובשאר ארצות ארכע מאות שנה "וישלח את זאמומי בני ישראל ידו שלח ידו בני ישראל לא שלח ידו ידו

נאמר במלרים אלא בארץ לא להם וכשנולד יצחק היה אברהם גר בארץ פלשתים ומאז עד שיצאו שכתבו לו בלשון יונית בתחלה ונ"ל שהיונים היו יודעים שלעולם יש 💴 וניישב בני ישראל ממלרים נמלא ילחק וזרעו שהן זרעו של אברהם גרים ושלשים של קודם לכן לא נמנו בגזרה דהא זרעך כתיב: זאטוטי. לשון חשיבות. אבל נערי לשון קטנות ויאמר גרועים שלכם שלחתם לקבל פני שכינה: ואל ואטוטי בני ישראל. באותה פרשה עלמה. ולפי שכתבו זאטוטי מחילה חזרו וכתבום כשמם הראשון ולא כתבו ואל אצילי בני ישראל: 63

> במקום נערי ובמקום אנילי דמשמע לשון גדולה כמו זוטו של ים (כיית דף כא:) ומשמע נמי לשון השפלה כדאמרינן החם 6 האומר לצולה חרבי (ישפיה מד) זו בבל שהוא זוטו של עולם פי׳ עומקו ומחמיתו ושפלה מכל ארצות כדאמרינן נמי החם (שכת דף קיג:) הלכך נקרא שמה בבל שכל מתי מבול ננערו שם (זכחים דף קיג:)

ש נושה בני הדם. דמשמע גמל. שלה אן גם' מיע דכתיב כה יאמר משה רבכם לא היה לו סום ככתכם וסתנם וכ"כ או גמל: הרגו שור. שלא יאמר רצחנים היו אבותיכם שהרי אביהם מעיד עליהם שהם הרגו איש לכך וכ׳ ור׳ יהודה היה. נייב כתבו שור שלא היו חשובין בעיניו אלא וכשחר חרצות. שלח יחמר שקר כתוב בתורה שהרי קהת מיורדי מצרים היה וכשאתה מונה שנותיו של קהת ושנותיו של עמרם ושנותיו של ואטוטי. לשון נודל משה כולן חין מגיעוע זי נישים ברי ושיחע כלשון יווני (בים כל שכן שהרבה משנות הבנים נבלעין הבתרים ומשם עד שנולד ילחק שלשים ממלרים ארצע מאות שנה לא מהם ששים של יצחק ומאה ול' שחיה יעקב כשבה למלרים נשהרו מהתים ועשר וכן הימה הגורה כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם (בראשים מי) ולא

הפר"ח סימן הר"ל וכספר ע" מנחות דף לא ע"ב תוק' ד"ה עשאה כו' ולו"ק: מוסף רש"י

רבינו חננאל

(מ)מתניתין דקתני נכתבין כלומר בצורות האותיות ובלשון אחרת לשון הקודש, לפיכך מטמאין את הידים הז. ומתניי השנייה במסכת לשתות שבאומות, לפיכך אין מטמאין (את הידים). איפריכה וסוגיא דשמעתא (את הידים). ואקשינן הכי מאי איריא עיברית שכתבו תרגום, אפר עיברית שכתבו לשונות לא, דקתני עד שיכתבנו אשורית על העור המשניות בגיפן שלנו ומשנה השנויה במסכת

ידים לר׳ שמעון בן גמליאל היא דמצריך בכל הספרים אשורית. ודחינן והא איכא יוני לרבן שמעון בן גמליאל שהוא מתיר, למה שנה עד שיכתבנו אשורית בלבד. אלא לא קשיא, מתניתין בספרים, ומשנה השניה בידים בתפילין ובמוזוות. ומשנינן ודחינן. ואוקמה למתניתין דהתם רב אשי, בשאר ספרים זולתי ספר תורה ורי יהודה היא. דתניא ספרים נכתבין בכל לשון ורבותינו והריה שייכתבו יוונית כר. אבל תפילין ומוזוות דברי הכל אשורית דכתיב בהו והיי, בהוויתן יהו. ותניא אמר ר' יהודה אף כשהיתירו רבותינו יונית לא התירו אלא בספר תורה משום מעשה דתלמי המלך, שכינס עים זקינים בעים כתים אמר להם כתבו לי תורתכם, נתן הקיביה עצה טובה בליכם והסכימה דעתם לדעת אחת, וכתבו לו אלהים ברא בראשית, אעשה אדם בצלם ובדמות, כר,

כלונו כ) ומוכיות יבונ () ודם

בו ג מייי פים מהלכות דבר של לצור דכתיב ביה הכהן המשיח (יחטא) דהא מרבינן בת"כ לא לויסי לעובדם. שאם לא לעובדם משמע אשר לא לויתי פים), ה נלקפן כא: ממי פים

שיהיו ויאמר א"כ אלהום הן שעל מו ינשים, 10 נריה ז: ושים, שיהיו ויאמר א"כ אלהום הן שעל מו ינמים קיי. קים. ע"ש, כורחו נבראו: וכתבו. במקום ואת עו נוצחים קיו., י) נחמורה

סד א מיי פיד מסל כלי אין בין כהן משוח למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות. לא המד אחד מהם נשאסי. שלא יאמר חמור לא לקח אכל חסץ אחר א) ויימאט:פישן, בין ניילאלא המקדם הלכה יד:
" פירוש פר כהן משיח שחטא בשוגג דעשה אחת מכל מלות ה" לקח: להאיר לכל העמים. שאם לא כן יאמר בן נח מותר בע"ו. אירוש יב. א ביי האייות ה" אחר לא מעשינה ואשם בדבר שזדונו כרת אבל לא מיירי בפר העלם ומדרשו (ע"ז נה.) להחליקן בדברים כדי לטורדן מן העולם: אשר יב: יומא יב: ומוספתא יומא היכי ומוספתא יומא היכי ומוספתא יומא היכי בפר העלם ומדרשו (ע"ז נה.) להחליקן בדברים כדי לטורדן מן העולם: אשר יב: יומא יכ: ומוספתא יומא

> לאותו שיעבור הוה משמע הא לאותו שעבר כבר דהוי בכל שנה יש הרבה

מעשה הקרבטת הלכה ה: בח ו מיי פ"ו מסלסות כית הכחירה הלכה עו ופיי

תורה אור השלם

ו. וְיָחֶר לְּמֹשֶׁה מָאֹד וְיֹאמֶר .ו יי אל תפן אל מנחתם

חבפורים. קשה חממי נקט לכהן ויעבוד אלהים אחרים אשר לא צויתי לעובדם על נפי פול נקט לכהן ויעבוד אלהים אחרים אשר לא צויתי לעובדם של יפס. הוא לשון יון לשוט יפה פירופס, ש ופיש פול לכהן המשמש ושמש זה מחמי ובתבו לו של את צעירת הרגלים ולא כתבו לו מל כל כני יפס: בתני' מרונה פסים לה: דיה זאת אומנת, הוי של הליי שהפר גל מן המשמש "את הארנבת מפני "שאשתו של תליי היו חילוק זה שהפר כה מן המשמש "את הארנבת מפני "שאשתו של תלמי בגדים. כהנים ששימשו בכית שני מהלכות מעשה הקרנטת הלכה היי חינוק זה שהפר נת מן המשתם ארובת שמה שלא יאמר שחקו בי היהודים ואף בכית ראשון מימות יאשיהו ואילך בי ופרים שם הלכה ה: אע"פ שאין משמש כדאי בירושלמי ארובת שמה שלא יאמר שחקו בי היהודים ואף בכית ראשון מימות יאשיהו ואילך בי היהודים ארובת שמה שלא יאמר שחקו בי היהודים או מימות המשתה? מו מימות המשתה? מו מימות המשתה? מו מימות המשתה? מו מימות המשתה? יוחגן מ"ם דרשב"ג אמר קרא לופת אלהים ועשה כהוללתו מניל פר שנלמר לס שם פעשה בר יופר בן אל תפון המשמט ביניהם משום הכי נקט ליפת וושבן באהלי שם דבריו של יפת יהיו לחום שעבר ללשמושינן דלף בדידיה לאום שבר ללשמושינן דלף בדידיה בהרביו של יפת יהיו ברביו של יפת המשמט ביניהם משום הכי נקט באהלי שם ואימא גומר ומגוג "א"ר חייא ברביו של שלירע בי פקול ומור לעבודתו השניים ובדר יו של בי ביל לשל מלול מלול הייא לא משמט שלירע אבא הייבו שעמא דכתיב יפת אלהים ליפת השמטיים ביל הפסול לע"ג שלון משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם: ברב" של ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם: ברב" ישא ועדים ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם: ברב" ישא ועדים ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם ועדות והשתחוית המשמחית המשמחית המשמחית הברש ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם: ברב" ישא ועדים ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם: ברב" ישא ועדים ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם ועדות והשתחוית המשמחית המשמט היים ביל מתות המשמחית ביל משמט א"ר יפיותו של יפת יהא באהלי שם ועדות וושר יפת יהיו ביל מתות המשמט ביל מתות ביל מתות המשמט ביל מתות המשמחית המשמט ביל מתות המשמט ביל מתות המשמט ביל מתות המשמחים המשמחי

מַתְנִי׳ אֵין בֵּין סְפַרִים לְתָפָלִין וּמְזוּזוֹת, אֵלָּא שֶׁהַסְפַרִים נָכָתַּבִין בְּכַל לַשׁוֹן, וּתָפָלִין וּמְזוּזוֹת אֵינֵן נְכָתַבוֹת . אֵלַא אַשׁוּרִית

MISHNA: The difference between Torah scrolls, and phylacteries and mezuzot, in terms of the manner in which they are written, is only that Torah scrolls are written in any language, whereas phylacteries and mezuzot are written only in Ashurit, i.e., in Hebrew and using the Hebrew script.

ַרַבַּן שָׁמָעוֹן בָּן גַּמָלִיאֵל אוֹמֵר: אַף בִּסְפַרִים לֹא הָתִּירוּ שֵׁיָּכַתְבוּ אֵלֵא יָווֹנִית .

Rabban Shimon ben Gamliel says: Even with regard to Torah scrolls, the Sages permitted them to be written only in Greek. Torah scrolls written in any other language do not have the sanctity of a Torah scroll.

וָהַכָּתִיב ״וְהַיוּ״! אֵלָא אֵימָא: סָפַרִים נְכְתָּבִים בְּכֶל לָשׁוֹן, וְרַבּוֹתֵינוּ הִתִּירוּ יְוָנִית. הִתִּירוּ?! מִכְּלָל דְּתַנְּא ! קמא אסר

The Gemara asks: How did our Rabbis permit this? **Isn't it written** with regard to phylacteries and *mezuzot*: "And these words shall be" (Deuteronomy 6:6), indicating that their language may not be changed. Rather, say that this is what the baraita is saying: Torah scrolls are written in any language; and our **Rabbis permitted** writing them in Greek as well. Once again the Gemara asks: Our Rabbis permitted? By inference, apparently the first tanna prohibits writing a Torah scroll in Greek. However, he explicitly permits writing a Torah scroll in any language.

אֶלָא אֵימָא: רַבּוֹתֵינוּ לֹא הָתִּירוּ שֶׁיִּכָּתְבוּ אֶלָא יְנָנִית. וְתַנְיָא אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה: אַף כְּשֶׁהִתִּירוּ רַבּוֹתֵינוּ יְנָנִית — לא הַתִּירוּ אֵלֹא בָּסָפָר תּוֹרה ,

Rather, say in explanation of the *baraita*: And our Rabbis permitted them to be written only in Greek. And it is taught in another *baraita* that Rabbi Yehuda said: Even when our Rabbis permitted Greek, they permitted it only in a Torah scroll, and not for other books of the Bible, which must be written only in Hebrew.

וּמִשׁוּם מַצְשֶׂה דְּתַלְמֵי הַמֶּלֶדְ. דְּתַנְיָא: מַצְשֶׂה בְּתַלְמִי הַמֶּלֶדְ שֶׁכִּינֵּס שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם זְקֵנִים וְהַכְנִיסָן בְּשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם בָּתִּים וְלֹא גִּילָה לָהֶם עַל מָה כִּינְסָן. וְנִכְנַס אֵצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְאָמַר לָהֶם: כִּתְבוּ לִי תּוֹרַת מֹשֶׁה רַבְּכֶם. נָתַן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּדְ הוּא בִּלֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד עֵצָה וְהִסְכִּימוּ כּוּלַן לְדַעַת אַחַת.

The Gemara continues: And this was due to the incident of King Ptolemy, as it is taught in a baraita: There was an incident involving King Ptolemy of Egypt, who assembled seventy-two Elders from the Sages of Israel, and put them into seventy-two separate rooms, and did not reveal to them for what purpose he assembled them, so that they would not coordinate their responses. He entered and approached each and every one, and said to each of them: Write for me a translation of the Torah of Moses your teacher. The Holy One, Blessed be He, placed wisdom in the heart of each and every one, and they all agreed to one common understanding. Not only did they all translate the text correctly, they all introduced the same changes into the translated text.

ּ וְכָתְבוּ לוֹ: ״אֱלֹהִים בָּרָא בְּרֵאשִׁית״. ״אֶצֱשֶׂה אָדָם בְּצֶלֶם וּבִדְמוּת״.

And they wrote for him: God created in the beginning [bereshit], reversing the order of the words in the first phrase in the Torah that could be misinterpreted as: "Bereshit created God" (Genesis 1:1). They did so to negate those who believe in the preexistence of the world and those who maintain that there are two powers in the world: One is Bereshit, who created the second, God. And they wrote: I shall make man in image and in likeness, rather than: "Let us make man in our image and in our likeness" (Genesis 1:26), as from there too one could mistakenly conclude that there are multiple powers and that God has human form.

"וַיְכַל בִּיוֹם הַשִּׁשִׁי וַיִּשְׁבּוֹת בִּיוֹם הַשְּׁבִיעִי". "זַכָר וּנְקַבָה בְּרָאוֹ", וְלֹא כַּתְבוּ "בְּרָאָם"

Instead of: "And on the seventh day God concluded His work" (Genesis 2:2), which could have been understood as though some of His work was completed on Shabbat itself, they wrote: **And on the sixth day He concluded** His work, **and He rested on the seventh day.** They also wrote: **Male and female He created him, and they did not write** as it is written in the Torah: "Male and female **He created them"** (Genesis 5:2), to avoid the impression that there is a contradiction between

this verse and the verse: "And God created man" (Genesis 1:27), which indicates that God created one person.

"הָבָה אֵרְדָה וְאָבָלָה שָׁם שִּׁפַתָּם". "וַתִּצְחַק שַׂרָה בִּקְרוֹבֵיהָ".

Instead of: "Come, let us go down, and there confound their language" (Genesis 11:7), which indicates multiple authorities, they wrote in the singular: **Come, let me go down, and there confound their language.** In addition, they replaced the verse: "And Sarah laughed within herself [bekirba]" (Genesis 18:12), with: **And Sarah laughed among her relatives** [bikroveha]. They made this change to distinguish between Sarah's laughter, which God criticized, and Abraham's laughter, to which no reaction is recorded. Based on the change, Sarah's laughter was offensive because she voiced it to others.

״כִּי בְאַפָּם הָרְגוּ שׁוֹר וּבִרְצוֹנָם עִקְרוּ אֵבוּס״. ״וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בָּנָיו וַיַּרְכִּיבֵם עַל נוֹשֵׂא בְּנֵי אַדַם״.

They also altered the verse: "For in their anger they slew a man and in their self-will they slaughtered an ox" (Genesis 49:6), to read: For in their anger they slew an ox and in their self-will they uprooted a trough, to avoid the charge that Jacob's sons were murderers. Instead of: "And Moses took his wife and his sons, and set them upon a donkey" (Exodus 4:20), they wrote: And Moses took his wife and his sons, and set them upon a carrier of people, which could be understood as referring to a horse or a camel rather than the lowly donkey.

״וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרָיִם וּבִשְׁאָר אֲרָצוֹת אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה״. ״וַיִּשְׁלַח אֶת זַאָּטוּטֵי בְּנֵי יִשׂראַל״. ״וָאֵל זַאָטוּטִי בָּנִי יִשׂראַל לֹא שׁלַח ידו״.

Instead of: "And the residence of the children of Israel, who resided in Egypt, was four hundred and thirty years" (Exodus 12:40), which when read literally is imprecise, for they did not dwell in Egypt that long, they wrote: **And the residence of the children of Israel, who resided in Egypt and in other lands, was four hundred years.** Instead of: "And he sent the youth of the children of Israel, who brought burnt-offerings" (Exodus 24:5), which evokes the question of why young men were sent to perform that service, they wrote: **And he sent the elect** [za'atutei] of the children of Israel. The same term was substituted again several verses later, rendering the verse: "And upon the nobles of the children of Israel He laid not His hand" (Exodus 24:11), as: **And upon the elect of the children of Israel He laid not His hand.**

9b

"לֹא חַמֶּד אָחַד מָהָם נַשַּׂאתִי". "אֲשֶׁר חַלַק ה' אֵלֹהֵיךּ אֹתַם לְהָאִיר לְכֶל הַעַמִּים".

Instead of Moses' assertion: "I have not taken one donkey [hamor] from them" (Numbers 16:15), they wrote in more general terms: "I have not taken one item of value [hemed] from them," to prevent the impression that Moses took other items. To the verse that discusses the worship of the sun and the moon, about which it is written: "Which the Lord your God has allotted to all the nations" (Deuteronomy 4:19), they added a word to make it read: "Which the Lord your God has allotted to give light to all the nations," to prevent the potential misinterpretation that the heavenly bodies were given to the gentiles so that they may worship them.

. "וַיֵּלֶךְ וַיַּעֲבוֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא צִוּיתִי לְעוֹבְדָם".

The verse: "And has gone and served other gods, and worshipped them, either the sun, or the moon, or any of the host of heaven, which I have not commanded" (Deuteronomy 17:3), could be understood as indicating that God did not command their existence, i.e., these entities created themselves. Therefore, when these Elders translated the verse they added a word to the end of the verse to make it read: Which I have not commanded to serve them.

ּוְכָתְבוּ לוֹ: ״אֶת צְעִירַת הָרַגְלַיִם״, וְלֹא כָּתְבוּ לוֹ ״אֶת הָאַרְנֶכֶת״, מִפְּנֵי שֶׁאִשְׁתּוֹ שֶׁל תַּלְמֵי אַרְנֶבֶת שְׁמָהּ, שֶׁלֹא יֹאמֵר שָׂחָקוּ בִּי הַיְּהוּדִים וְהַטִילוּ שֵׁם אִשְׁתִּי בַּתּוֹרָה .

And in the list of unclean animals they wrote for him: The short-legged beast [tze'irat haraglayim]. And they did not write for him: "And the hare [arnevet]" (Leviticus 11:6), since the name of Ptolemy's wife was Arnevet, so that he would not say: The Jews have mocked me and inserted my wife's name in the Torah. Therefore, they did not refer to the hare by name, but by one of its characteristic features.

רָבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אַף בַּסְפָּרִים לֹא הָתִּירוּ שֻׁיִּכָּתְבוּ אֶלָּא יְנָנִית. אָמַר רַבִּי אָבָהוּ אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: הַלָּכָה כְּרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: מַאי טַעְמָא דְּרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, אָמַר קְרָא: "יַפָּתְּ אֵלֹהִים לָיֵפֶת וִיִּשְׁכֹּן שָׁם", דְּבַרִיו שֵׁל יֵפֶת יִהִיוּ בָּאָהֶלֵי שֵׁם .

The mishna cites that Rabban Shimon ben Gamliel says: Even with regard to Torah scrolls, the Sages permitted them to be written only in Greek. Rabbi Abbahu said that Rabbi Yoḥanan said: The halakha is in accordance with the opinion of Rabban Shimon ben Gamliel. And Rabbi Yoḥanan said: What is the reason for the opinion of Rabban Shimon ben Gamliel? He based his opinion on an allusion in the Torah, as the verse states: "God shall enlarge Japheth, and He shall dwell in the tents of Shem" (Genesis 9:27), indicating that the words of Japheth shall be in the tents of Shem. The language of Javan, who is the forbear of the Greek nation and one of the descendants of Japheth, will also serve as a sacred language in the tents of Shem, where Torah is studied.

וְאֵימָא גּוֹמֶר וּמָגוֹג? אָמַר רַבִּי חִיָּיא בַּר אַבָּא: הַיִינוּ טַעְמָא, דְּכְתִיב: ״יַפְהְּ אֶלהִים לְיֶפֶת״, יַפְיוּתוֹ שֶׁל יֶפֶת יָהָא בָּאָהֶלֵי שָׁם .

The Gemara asks: **And say** that it is the languages of **Gomer and Magog** that serve as sacred languages, as they too were descendants of Japheth (see Genesis 10:2). The Gemara answers that **Rabbi Ḥiyya bar Abba said: This is the reason, as it is written: "God shall enlarge [yaft] Japheth [Yefet]." Yaft is etymologically similar to the Hebrew term for beauty [yofi]. The verse teaches that the beauty of Japheth shall be in the tents of Shem,** and Greek is the most beautiful of the languages of the descendants of Japheth.

In an effort to translate the <u>Torah</u> into Greek (following an unsuccessful attempt 61 years earlier), the ruling Egyptian-Greek emperor Ptolemy gathered 72 Torah sages, had them sequestered in 72 separate rooms, and ordered them to each produce a translation. On the 8th of Tevet of the year 3515 (246 BCE), they produced 72 identical translations. This was miraculous, especially since there were 13 places where the translators intentionally diverged from the literal translation.

Despite the miracles, the rabbis viewed this event as one of the darkest days in Jewish history, comparing it to the day the Jews made the golden calf.

Now, translating the Torah is not a bad thing. After all, Moses himself had translated the Torah into 70 languages.

But, unlike that divine endeavor, this was a human project, initiated by a mortal ruler. As such, it could become a "golden calf"—a humanly defined vessel for the divine truth. Instead of faithfully conforming to their sacred content, the foreign garments could allow for distortion of the Torah's original meaning.

Indeed, the Greek translation advanced the agenda of the Hellenist Jews to bring Greek culture into Jewish life, transforming the holy Torah into just another book of wisdom in Ptolemy's great library.

9 Tevet: Passing of Ezra the Scribe

Ezra the Scribe passed away on the 9th of Tevet of the year 3448 (313 BCE), exactly 1000 years after the giving of the Torah on Mount Sinai.

It was he who led the return of the Jewish people to the Land of Israel after the Babylonian exile, oversaw the building of the Second Temple, and helped put a stop to the wave of intermarriage that afflicted the Jews at that time. As head of the Great Assembly, he canonized the 24 books of the Holy Scriptures (Tanach) and legislated a series of laws and practices, including formalized prayer, guaranteeing the continuation of authentic Judaism among the Jewish people to this very day.

Why is Asara Betevet so unique, that we fast even on a Friday?

אבודרהם - סדר תעניות

חילוק יש ביניהם שארבעת
הצומות הם נדחים לפעמים
כשחלו בשבת, חוץ מעשרה
בטבת שאינו חל לעולם
בשבת, אבל הוא חל לפעמים
ביום ששי ומתענין בו ביום.
ואפילו היה חל בשבת לא היו
יכולים לדחותו ליום אחר,
מפני שנאמר בו (יחוקאל כד. ב)
בעצם היום הזה כמו ביום
הכיפורים, ושאר הצומות
אינן חלים לעולם ביום ששי.

שונה תענית עשרה בטבת בחשיבותו משאר התעניות, דאילו שאר התעניות צבור שחלים בשבת, אין מתענים בהם, אלא דוחים אותם לאחר השבת, חוץ מצום יום הכיפורים. ואילו עשרה בטבת אם היה חל בשבת היו מתענים בהם, אלא דוחים אותם לאחר השבת, חוץ מצום יום הכיפורים. ואילו עשרה בטבת אם היה חל בשבת היו מתענים בשבת. וז"ל הבית יוסף (סי' תקנ'): וה"ר דוד אבודרהם כתב בהלכות תענית (עמ' רנד') שעשרה בטבת משונה הוא משאר תעניות שאם היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שנאמר בו (יחזקאל כד' ב') 'בעצם היום הזה' [וְיָהִי דְבַר ה' אֵלֵי בַּשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בָּעְשׁוֹר לַחֹדֶשׁ לֵאמֹר: בָּן אָדָם כְּתִוב לְךְּ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה סְמַךְ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶל יְרוּשְׁלַם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֶּרִים הוּא וגוּ'. – ויקרא כג' הַיּוֹם הַזֶּה.] כמו ביום הכיפורים [וְכָל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם הַיּוֹםהַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֶּרִים הוּא וגוּ'. – ויקרא כג' כח'] ולא ידעתי מנין לו זה, עכ"ל. (אמנם צום עשרה בטבת לעולם אינו חל בשבת. (אבודרהם – שם)

ועוד שונה צום עשרה בטבת משאר תעניות צבור שאינם חלים בערב שבת (אבודרהם שם. עי' מ"ב סי' תקנ' ס"ק י') ואילו תענית עשרה בטבת חל לפעמים בערב שבת כמו בשנה זו.

If Asara Betevet falls out on Friday one must fast and if it would have fell out on shabbat one would have to fast-since it says "on this very day" like Yom Kippur.

No other fast falls out on a Friday.

הגר"ח

ראש השנה - י"ח ע"ב

חדושי

בדין תענית עשרה בטבת

ר"ה דף יח ע"ב. הנה הב"י (או"ח ס" חק"<u>י) כתב בשם האבודרהם</u> דאם היה אפשר שיחול עשרה בטבת בשבת היו מתענים אפילו בשבת, משום שנאמר בו בעצם היום הזה כמו ביו"כ, אלא שאינו יכול לחול בשבת. וצריך ביאור מ"ש עשרה בטבת משאר תעניות.

והנה תענית חלום מתענין אפילו בשבת, וחזינן מזה דשייך תענית בשבת, רק דבכל מקום נדחה התענית מפני השבת משום דגם למחר יכולים להתענות על זה, ולמה שיתענו בשבת, אבל אם היה צריך להתענות רוקא בשבת וא"א לדחותו למחר, שפיר נוכל להתענות בשבת, ולפיכך בתענית חלום דאמרינן בגמ' שבת (דף י"א ע"ב) דיפה לחלום כשמתענין בו ביום א"כ אין לדחותו למחר, לכן מתענין שפיר בשבת וזהו החילוק בין עשרה בטבת לכל התעניות, דכל התעניות מתענים מפני המאורעות שארעו ותלוי כחודש כדכתיב בקרא, א"כ יכולים להתענות גם למחר, ולכן כשחל בשבת נדחה למחר, אבל בעשרה בטבת דכתיב "בעצם היום הוה" (ע" ר"ה דף י"ח ע"ב), א"כ הוא דין דוקא באותו יום, וע"כ א"א לדחותו למחר, ושפיר היה אפשר להתענות אף בשבת. (א"ה, עיקר יסוד זה כ"כ במנ"ח מצוה שא ע"ש שהאריך בזה, וע"ע בקונטרס חנוכה ומגילה ס" ח מה שהביא מהגרי"ו זצ"ל בענין זה).

Since the fast not just an occurrence that happened connected to a month like the other fasts, it is rather a specific day. For this reason, one has to fast on the day and cannot push it off.

בני יששכר - כסקו מבת - מאמר יד

א) כתבן הראשונים (אבודרהם סדר תעניות) אלמלא היה באפשרי על פי קביעות שיארע צום העשירי בשכת היה דוחה שכת, דכתיב ביה מחופאל מי ב) עצם היום הזה כמו ביום הכפורים, (אבל על פי קביעותינו לא משכחת לה דאיקלע בשכת), ונראה לפי זה, דמזה למדו חכמי הדור בעת ההוא, דהנה (תפנית כם.) אמר ר' יוחנן (על צום החמישי) אלמלא הייתי באותו הדור קבעתיו בעשירי שרוב של היכל בעשירי נשרף (כי ביום התשיעי לעתותי ערב הציתו בו את האור ורובו נשרף בעשירי), ומקשו ורבנן (היינו למה קבעוהו בתשיעי), ומשני אתחלתא דפורענותא עדיפא (היינו העיקר יש להתאונן על ההתחלה), וגראה דחכמי הדור למדוהו מדברי הנביא שאמר כנכואה חומרת צום העשירי שראוי לדחות את השבת יותר מן שארי הצומות אשר כהם הרכה בית מקדשינו, אכל הוא, להיות זה היום היה אתחלתא דפורענותא (יחוקאל כד ב) בו ביום סמך מלך כבל וצר על עיר הקודש, הש"י יהפכו לששון ולשמחה.

Since as we learn about the day, we will notice it is the beginning of the destruction, this is supported by the idea that the beginnings are the worst, for this reason, one has to be fast on this specific day.

Is it Permissible to Take a Haircut on a Fast Day?

Does Halacha allow taking a haircut on one of the public fast days, such as Shiba Asar Be'Tammuz, Som Gedalya or Asara Be'Tebet? (It goes without saying that haircutting is forbidden on Yom Kippur, when all the restrictions of Shabbat apply, and on Tisha B'Ab.) The Eliyahu Rabba (Rav Eliyahu Shapiro of Prague, 1660-1712) established a rule (in Siman 551) that anything forbidden by Halacha during the nine days from Rosh Hodesh Ab through Tisha B'Ab is also forbidden on a fast day. According to this position, it would be forbidden for Ashkenazim to take a haircut on a fast day, because Ashkenazim follow the custom of refraining from haircutting throughout the three weeks from Shiba Asar Be'Tammuz until Tisha B'Ab. For them, according to the Eliyahu Rabba, haircutting would be forbidden on fast days just as it is forbidden during the Nine Days. Sepharadim, however, do not forbid haircuts during the Nine Days; our custom is to forbid haircutting only during "Shabu'a She'hal Bo" – the week of Tisha B'Ab. According to the custom of the Sepharadim, then, haircutting would be permissible on fast days, even if one accepts the theory of the Eliyahu Rabba. Interestingly enough, Rav Eliezer Waldenberg (Israel, 1915-2006), in his work Sitz Eliezer, claims that the Eliyahu Rabba refers only to prohibitions that relate to bodily enjoyment. Haircutting, of course, is not forbidden because of any kind of physical enjoyment it brings. Therefore, the Sitz Eliezer argues, even Ashkenazim would allow taking haircuts on fast days, as haircutting is not included in the Eliyahu Rabba's rule. Of course, Ashkenazim may not take a haircut on Shiba Asar Be'Tammuz, as they forbid haircutting throughout the three-week period from Shiba Asar Be'Tammuz through Tisha B'Ab. Some other authorities, however, rule that haircutting is indeed forbidden on fast days, for both Ashkenazim and Sepharadim. Rav Haim Palachi (Turkey, 1788-1869), in his work Ru'ah Haim, arrives at this conclusion on the basis of a story told in the Gemara, in Masechet Rosh Hashanah. Once the Rabbis of Lod declared a fast day due to a drought, and they later realized that the day they had declared as a fast day was during the holiday of Hanukah, when fasting is forbidden. In order to demonstrate that a fast would not be observed on the assigned day, Rabbi Yehoshua took a haircut. The Tureh Eben (Rav Aryeh Leib Ginzburg, 1695-1785) notes that if haircutting served as an indication that the day was not a fast, then quite obviously haircutting is forbidden on fast days. This is the ruling of Rav Haim Palachi, as mentioned, and also of Hacham Ben Sion Abba Shaul (Israel, 1923-1998), in his work Or Le'sion. Hacham Ovadia Yosef, however, ruled leniently in this regard, and allowed haircutting on fast days. In his view, there is no reason to refrain from haircutting on a fast day even as a measure of extra piety. As for the final Halacha, then, it is permissible to take a haircut on a fast day, though if one wishes to follow the stringent view and refrain from haircutting on fast days, then "Tabo Alav Beracha" (he is worthy of blessing). Summary: It is permissible to take a haircut on a fast day (except, of course, on Tisha B'Ab; Ashkenazim also refrain from haircutting from Shiba Asar Be'Tammuz). Some authorities, however, are stringent in this regard.